

UZASADNIENIE

S. M. stanął pod zarzutem tego , że w dniu 29 listopada 2017 r. w G. , działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami , grożąc V. A. użyciem przemocy przy zastosowaniu przedmiotu w postaci pistoletu pneumatycznego A. kaliber 6 mm , produkcji t. , dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 5000 zł , czym działał na szkodę w/w oraz K. K. (1) , tj. popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. , jak również tego , że w dniu 29 listopada 2017 r. w G. naruszył nietykalność cielesną V. A. w ten sposób , że uderzył go pistoletem pneumatycznym A. kal. 6 mm produkcji t. w lewą część twarzy , tj. o popełnienie przestępstwa z art. 217 § 1 k.k.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie :

W dniu 29 listopada 2017 r. P. S. oraz S. M. spożywali alkohol w mieszkaniu w G. przy ul. (...) , w którym P. S. wraz z konkubiną M. N. zajmował jeden pokój . W pewnym momencie uzgodnili oni , że dokonają napadu na sklep spożywczo - monopolowy (...) mieszczący się w G. przy ul. (...) . Przygotowując się do powyższego mężczyźni około godziny 19.28 udali się do w/w sklepu w celu rozejrzenia się po lokalu , gdzie poprosili pracującą tam ekspedientkę A. B. (1) o podanie piwa marki (...) znajdującego się w lodówce za ladą , aby w tym czasie móc zbadać rozkład sklepu i sprawdzić , czy w sklepie znajdują się kamery przemysłowe . Po zakupie dwóch butelek piwa P. S. oraz S. M. opuścili sklep i powrócili do mieszkania przy ul. (...).

Po powrocie do mieszkania obaj mężczyźni przebrali się i zabrali z niego pistolet pneumatyczny A. kaliber 6 mm produkcji t. , służący do oddawania strzałów przy wykorzystaniu sprężonego gazu oraz kulistych pocisków o średnicy około 6 mm , należący do P. S. . P. S. oraz S. M. nie zakładali użycia przemocy wobec ekspedienta - chcieli użyć wyłącznie groźby bezprawnej z zastosowaniem w/w broni w celu dokonania zaboru pieniędzy z kasy sklepu . Następnie S. M. zadzwonił do swojego kolegi K. K. (2) proponując mu wzięcie udziału w dokonaniu napadu na sklep . K. K. (2) przyjął propozycję S. M. i cała trójka udała się w kierunku sklepu (...) w G. , gdzie od godziny 20.00 , jako sprzedawca , pracował obywatel Ukrainy V. A. .

O godzinie 23.44 ubrani w kominiarki P. S. i S. M. wkroczyli do sklepu (...) . K. K. (2) , zgodnie z uzgodnionym wcześniej podziałem ról , postąpił na zewnątrz sklepu i obserwował jego otoczenie , zaś w przypadku zbliżenia się osoby trzeciej miał wbiec do jego wnętrza i zaalarmować o powyższym P. S. i S. M. . W chwili wejścia do lokali P. S. i S. V. A. stał przy lodówce . S. M. podbiegł do niego , skierował w jego stronę trzymany w ręku pistolet pneumatyczny A. kaliber 6 mm produkcji t. , rzucił w jego kierunku sportową torbę i zażądał wydania pieniędzy z kasy sklepu zwracając się do niego słowami „k. dawaj pieniądze z kasy”. Powtórzył te słowa kilkakrotnie . W tym czasie P. S. zwrócił się do ekspedienta słowami „chyba słyszałeś co mówi” . W dalszym ciągu S. M. dotknął lufą w/w broni twarzy V. A. , który dostosował się do żądania S. M. i P. S. wkładając do torby wszystkie pieniądze z kasy sklepu (...) w łącznej kwocie 5000 zł , w nominałach 100 zł , 20 zł i 10 zł , stanowiącej utarg tej placówki od dnia 27 listopada 2017 r. S. M. zażądał ponadto od V. A. , aby oddał mu zegarek z ręki . Gdy ten odmówił , S. M. uderzył V. A. bronią pneumatyczną w lewą część twarzy . Następnie P. S. i S. M. wybiegli ze sklepu i wraz z K. K. (2) udali się w kierunku mieszkania P. S. , przechodząc przez tory kolejowe znajdujące się w pobliżu stacji (...) Miejskiej (...) . Przed ulicą (...) zapłacił K. K. (2) 500 zł i ten oddalił się w swoją stronę , natomiast P. S. i S. M. udali się do miejsca zamieszkania P. S. . Po opuszczeniu sklepu przez napastników V. A. uruchomił alarm , wzywając tym samym ochronę sklepu oraz zawiadomił o zdarzeniu jego właściciela K. K. (3) . Przybyli na miejsce zdarzenia około godziny 23.48 pracownicy ochrony z firmy (...) w osobach J. P. (1) i K. J. otrzymali od V. A. rysopis sprawców , zaś od R. P. - klienta sklepu informację , że widział trzech mężczyzn biegnących w kierunku stacji (...) Miejskiej (...) . Pracownicy ochrony udali się na tę stację , lecz nie zastali tam nikogo odpowiadającego podanym rysopisom .

W tym czasie w mieszkaniu zajmowanym przez P. S. przy ul. (...) podzielili między siebie po połowie pozostałą kwotę pieniędzy będącą przedmiotem zaboru.

Nagranie monitoringu sklepu (...) przedstawiające opisane powyżej zdarzenie zostało opublikowane na portalach internetowych w czasie, gdy P. S. odbywał zastępczą karę pozbawienia wolności. Partnerka S. K. przesłała ten film konkubinie P. M. N., która go obejrzała w mieszkaniu swojej przyjaciółki – A. M. (1) mieszczącym się w R. przy ul. (...). M. N. rozpoznała na filmie P. S. i S. M., jak również ubrania, które miał w trakcie zdarzenia na sobie P. S. M. N. chciała, aby P. S. uniknął odpowiedzialności karnej za czyn popełniony w dniu 29 listopada 2017 r., w związku z powyższym zapytała A. M. (1), czy mogłaby u niej ukryć odzież ujawnioną na nagraniu, albowiem była ona droga i nie chciała jej wyrzucić. Ta zgodziła się na powyższe i przyjęła na przechowanie siatkę (...) z zawartością kurtki, katany oraz broni. Przedmioty te przechowywała w swoim mieszkaniu w R. przy ul. (...). Rzeczy te zostały następnie ujawnione w mieszkaniu przez nią zajmowanym w dniu 24 lutego 2018 r. Pozostałą odzież M. N. wyrzuciła do śmietnika.

/ dowód : zeznania świadka V. A. k. 9-13 , protokół oględzin k. 16-19 , 95-93 , 101-141 , 424-430 , 473-489 , 688 – 695 , zeznania świadka J. P. (2) k. 22-25 i 1090 – 1091 , zeznania świadka K. K. (1) k. 27 – 28 i 78-80 , fotogramy k. 41 – 51 i 86 , zeznania świadka R. P. k. 55-58 i 1091 , zeznania świadka A. B. (2) k. 82-85 i 1091 – 1092 , zapis monitoringu k. 147 , 151, 153 , 248 , 250 , 507 , 683 , tablice poglądowe k. 156-204 , 438-439 , 531- 532 , zeznania świadka M. S. 394-398 , zeznania świadka K. H. k. 405 – 408 i 1092 , zeznania świadka M. N. k. 432-437, 494-500 i 1089 - 1090 , protokół zatrzymania osoby k. 445 , 450 , 537 , 865 , zeznania świadka P. S. k. 511 – 515 , 522-523 , 528-530 i 1088-1089 , zeznania świadka K. K. (2) k. 561-562 , 569 i 1143 , opinia biegłego z zakresu balistyki i broni k. 653-655, opinie sądowo – psychiatryczne k. 771-772 i 830 – 831 , opinie sądowo – psychologiczne k. 1114-1115 i 1150-1151/

K. K. (2) wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 09 lipca 2019 r. w sprawie II K 445/18 został skazany za współudział w przestępstwie zarzucanym oskarżonemu S. M. w punkcie I aktu oskarżenia na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i 2 lat ograniczenia wolności, jak również 100 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda stawka.

Z kolei P. S. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 03 sierpnia 2019 r. w sprawie II K 679/18 został skazany za współudział w przestępstwie zarzucanym oskarżonemu S. M. w punkcie I aktu oskarżenia na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

/ dowód : odpisy wyroków k. 992-995/

Przesłuchany po raz pierwszy w charakterze podejrzanego S. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw. W złożonych wyjaśnieniach podał, iż nie ma w tej sprawie nic do powiedzenia, ponieważ on o niczym nie wie. Na Policji widział filmik z rozboju, ale on nie rozpoznaje siebie na nim, podobnie, jak na okazanych mu w czasie przesłuchania zdjęciach. Oskarżony wyjaśnił, że nie kojarzy P. S. Nazwisko A. M. (1) też nie jest mu znane. S. M. przyznał natomiast, że zna K. K. (2), od którego w przeszłości kupował „trawę”. Oskarżony stwierdził wreszcie, że nie pamięta co robił pod koniec listopada 2017 r., ponieważ pali marihuanę i z pamięcią nie jest u niego za dobrze. Na rozprawie głównej oskarżony nie podtrzymał powyższych wyjaśnień stwierdzając, że taka była wówczas jego linia obrony, ale w rzeczywistości rozpoznał się na przedmiotowym zapisie monitoringu.

W toku przesłuchania na posiedzeniu aresztowym S. M. ponownie nie przyznał się do winy. Podtrzymał uprzednio złożone wyjaśnienia. Dodatkowo podał, że leczył się, ponieważ był uzależniony od twardych narkotyków. Teraz pali marihuanę, ale nie czuje się od niej uzależniony. Na rozprawie głównej oskarżony nie podtrzymał powyższych wyjaśnień poza fragmentem dotyczącym narkotyków oświadczając, że było tak jak wyjaśnił przed Sądem.

Podczas przesłuchania w trakcie postępowania jurysdykcyjnego S. M. przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów. Oskarżony podał, iż zaczęło się od tego, że miesiąc - półtora przed tym zdarzeniem, wziął on od współoskarżonego P. S. marihuanę w ilości 30-35 gram, za którą nie zapłacił około 1000 zł, gdyż otrzymał ją na tzw. „na kreskę”. Kiedy nie zwracał długu P. S. zaczął mu grozić, że jak oskarżony nie spłaci tego długu, to

zostanie „(...)” . On dosyć długo unikał P. S. , który upominał się o zapłatę . Groził mu , pisał na facebooku , że jak nie odda pieniędzy to go(...) . P. S. za gram marihuany żądał 40-45 zł . Wcześniej P. S. udzielał mu pojedynczych porcji narkotyków . 29 listopada oskarżony pojechał do P. S. , gdzie po dłuższej rozmowie z nim dowiedział się , że ten nie pracuje , że dziewczyna musi go utrzymywać , bo zwolnili go z pracy , a kilka dni wcześniej musiała go wykupić z komisariatu , czy aresztu i że musi mu natychmiast oddać pieniądze . Oskarżony wyjaśnił dalej , że tego 29 listopada wpadli wspólnie na pomysł , żeby zrobić napad na sklep . Najpierw była nieudana próba napadu na sklep (...) na Ż. koło E. Areny , a później wraz z P. S. udał się on do sklepu (...) , gdzie kupili dwa piwa i stwierdzili , że tam jest dobre miejsce , żeby to zrobić . Następnie poszli oni z powrotem na Ż. za aptekę przy deptaku , gdzie spotkali m.in. K. K. (2) . Po zapaleniu marihuany i wypiciu kilku piw obaj mężczyźni poszli do domu P. S. przebrać się , wziąć torbę i broń . Torba i broń należały do P. S. . Jak wzięli te rzeczy to udali się do tego sklepu . Pod sklepem dopiero umawiali się kto co będzie robił . I tak ustalili , że oskarżony miał trzymać broń i wycelować ją w kasjera , K. K. (2) miał stać przy drzwiach i pilnować , żeby nikt nie wszedł do sklepu , a P. S. miał wziąć torbę , którą na samym końcu on wziął , przekazać kasjerowi i kazać mu wsadzić pieniądze do środka . On wszedł do sklepu bodajże jako pierwszy . S. M. podał , że następnie on zaczął się w sklepie rozglądać gdzie jest kasjer , który stał przy lodówkach z piwem i oskarżony rzucił w niego torbą , do której miały być pakowane pieniądze . Oskarżony przyznał , że krzyczał na sprzedawcę , żeby załadował pieniądze do torby mając w niego wymierzoną broń . Ta broń to był straszak , czyli pistolet na metalowe kulki , który bardziej przypominał zabawkę . Sprzedawca zareagował w ten sposób , że podniósł tę torbę , podszedł do kasy i zaczął wyciągać pieniądze . Jak załadował te pieniądze do torby to wtedy oskarżony krzyknął do niego , żeby załadował jeszcze papierosy i alkohol i żeby oddał zegarek . W tym samym momencie , kiedy on krzyknął o papierosach i zegarku , to P. S. krzyknął „dawaj (...)” , czy coś w tym stylu i on uderzył tego sprzedawcę . Oskarżony nie potrafił wyjaśnić dlaczego uderzył pokrzywdzonego , był wystraszony . Uderzył go w lewą część twarzy , w policzek ręką , w której trzymał broń . To uderzenie w twarz było po tym , jak oskarżony dostał już pieniądze od pokrzywdzonego . Następnie wraz z P. S. wybiegli ze sklepu , pobiegli przez tory kolejowe do domu P. S. , gdzie wyrzucili wszystkie pieniądze z torby , których było około 5000 zł . P. S. kiedy zobaczył , że tych pieniędzy jest aż tak dużo , to wziął garść pieniędzy i dał je K. K. (2) . On sam dostał 1800-1900 zł . Te pieniądze oskarżony przeznaczył na narkotyki i musiał z nich oddać część długu , który miał u P. S. . Te rzeczy , w które w trakcie zdarzenia byli ubrani oraz torbę zabrał P. S. i schował je chyba u siebie w domu . Mówił , że je spali . Dalej K. K. (2) poszedł do domu , a oskarżony z P. S. zamówili taksówkę i pojechali do sklepu po alkohol . Oskarżony wyjaśnił także , że wcześniej uciekł z kraju , bo był zastraszony przez P. S. , który powiedział mu , że jeżeli on komuś coś powie , albo to się wyda , to oskarżony będzie zakopany .

/ dowód : wyjaśnienia oskarżonego S. M. k. 877-878 , 884-995 i 1141-1142/

W toku śledztwa dopuszczono w stosunku do oskarżonego S. M. dowód z opinii dwóch biegłych psychiatrów , którzy w sporządzonej opiniach wskazali , że oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo . Prezentuje natomiast cechy zaburzonej osobowości , na co wskazuje badanie kliniczne : tendencje do reagowania napięciem , poczuciem krzywdy , działań impulsywnych , utrwalona postawa lekceważenia zobowiązań i norm społecznych znaczenie których rozumie , niezdolność do korzystania z doświadczeń (w tym przebytych kar) . Taki wzorzec zachowania oskarżonego datuje się już od okresu szkoły podstawowej . Ponadto biegłe stwierdziły u oskarżonego uzależnienie mieszane . Wskazane leczenie odwykowe w warunkach zamkniętych . Zdaniem biegłych , w inkryminowanym czasie S. M. nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem . Zachodzą warunki z art. 31 § 3 k.k. W czasie czynu oskarżony był czynnym narkomanem . Jednakże zna on wpływ narkotyków na swój organizm , a jego poziom intelektualny pozwala mu na przewidzenie konsekwencji własnych czynów – był dwukrotnie leczony odwykowo , zalecano mu utrzymywanie abstynencji . Oznacza to , że S. M. świadomie i z pełną wiedzą o grożących mu konsekwencjach tego stanu wprowadzał się w stan odurzenia . W ocenie biegłych brak jest podstaw do kwestionowania poczytalności oskarżonego , a przy stwierdzonym stanie jego zdrowia psychicznego może on brać udział w toczącym się postępowaniu i prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny .

/dowód: opinia sądowno – psychiatryczna k. 939-940 , 957 , 961 /

W trakcie postępowania przygotowawczego dopuszczono również dowód z opinii biegłego z zakresu badania broni i balistyki . W sporządzonej opinii biegły stwierdził , że dostarczony do badań pistolet pneumatyczny A. kaliber 6 mm , produkcji t. , nadaje się do oddawania strzałów przy wykorzystaniu sprężonego gazu oraz kulistych pocisków o średnicy około 6 mm . Dowodowy pistolet nie nosi śladów świadczących o próbach jego przerabiania i nie stanowi broni palnej , a na jego posiadanie nie jest wymagane pozwolenie i nie stanowi on broni pneumatycznej podlegającej rejestracji . Dowodowe kulki z tworzywa sztucznego o średnicy około 6 mm nie stanowią amunicji , a na ich posiadanie nie jest wymagane pozwolenie .

/dowód: opinia kryminalistyczna k. 653-656 /

Oskarżony S. M. ma obecnie 25 lat . Posiada wykształcenie podstawowe , nie ma wyuczonego zawodu . Przed tymczasem aresztowaniem utrzymywał się z pracy w ogrodnictwie na terenie (...) uzyskując średni miesięczny dochód w wysokości 2700-2800 zł . Oskarżony nie posiada żadnego majątku . Jest bezdzietnym kawalerem . W przeszłości był leczony odwykowo – przeciwnarkotykowo .

/ dowód : oświadczenie oskarżonego k. 1139-1140 , dane osobopoznawcze k. 962 /

Na dzień popełnienia przestępstw opisanych w akcie oskarżenia oskarżony S. M. był skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 29 stycznia 2016 r. za ciąg czynów z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3-letni okres próby .

Wcześniej w stosunku do S. M. stosowano środki wychowawcze na podstawie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich za czyny karalne z art. 278 § 1 k.k. , z art. 279 § 1 k.k. i z art. 280 § 1 k.k.

/ dowód : dane o karalności k. 1183-1185 , oświadczenie oskarżonego k. 877 , notatka urzędowa k. 384 , odpis wyroku k. 1044-1046/

Sąd zważył , co następuje :

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie , że zarówno wina oskarżonego S. M. , jak również okoliczności inkryminowanego zdarzenia nie budzą jakichkolwiek wątpliwości . Ustalając powyższe Sąd oparł się w szczególności na zeznaniach świadków V. A. , J. P. (2) , K. K. (1) , R. P. , A. B. (2) , P. S. , K. K. (2) , M. N. , M. S. i K. H. , jak również na wyjaśnieniach oskarżonego w części uznanej przez Sąd za wiarygodne oraz na dowodach dokumentarnych w tym przede wszystkim dokumentacji fotograficznej , zapisie monitoringu , czy opinii z zakresu broni i balistyki .

Sąd uznał w całości za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego V. A. . Były to , w opinii Sądu , zeznania spontaniczne i rzetelne , w których świadek w sposób szczegółowy i precyzyjny przedstawił przebieg i dynamikę wypadków będących przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie , a jego zeznania znajdowały pełne odzwierciedlenie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie , w szczególności w dowodach w postaci zapisu monitoringu , zeznaniach świadków K. K. (2) i P. S. oraz wyjaśnieniach oskarżonego S. M. uznanych przez Sąd za wiarygodne , tworząc z nimi spójną i konsekwentną całość . Sąd uwzględnił przy tym fakt , że zdarzenia będące przedmiotem niniejszego postępowania dotyczą w/w świadka osobiście . Sąd nie dostrzegł pomimo tego w treści jego zeznań jakiegokolwiek tendencyjności , chęci zemsty , czy działania dla odwetu , na co wskazuje sposób relacjonowania przedmiotowego zdarzenia przez świadka , gdzie nie próbuje on przypisywać oskarżonemu żadnego zachowania , którego nie jest pewny , nie rozszerza jego odpowiedzialności i w żaden sposób nie wyolbrzymia jego działania . Świadek V. A. w swojej relacji stara się być zatem obiektywny i skupia się na jak najwierniejszej relacji przebiegu przedmiotowych zdarzeń . Sąd pominął zeznania pokrzywdzonego tylko w jednym fragmencie , a mianowicie dotyczącym określenia wysokości szkody powstałej na skutek przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. uznając , że bardziej miarodajne w tej kwestii są zeznania właściciela sklepu , tj. świadka K. K. (1) .

Za odzwierciedlające prawdziwy stan rzeczy i stanowiące pełnowartościowy materiał dowodowy Sąd uznał zeznania świadków P. S. i K. K. (2), tj. współsprawców czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia, które były jasne, kateryczne, jak również zgodne ze sobą nie tylko w zakresie najistotniejszych faktów, ale i uzupełniały oraz potwierdzały się wzajemnie także w podawanych przez nich szczegółach. Analizując ich zeznania, jak i odczytane uprzednio złożone przez nich wyjaśnienia, okolicznością zwracającą uwagę jest fakt, iż przyznają się oni zgodnie do winy, ujawniając w całości własną rolę w przestępczej działalności, w żaden sposób nie próbując jej umniejszać, nie przerzucają też odpowiedzialności na oskarżonego. Z uwagi na fakt, iż we wszystkich kluczowych kwestiach zeznania omawianych świadków znajdują pełne potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie, w tym w wyjaśnieniach oskarżonego złożonych w toku postępowania sądowego, Sąd uznał, iż można uznać je za wiarygodne. Tym bardziej, iż przedstawiają one w sposób spójny i konsekwentny przebieg wydarzenia objętego punktem I aktu oskarżenia. Reasumując wyjaśnienia oraz zeznania złożone przez P. S. i K. K. (2), ocenione przez Sąd w sposób powyżej wskazany, posłużyły do ustalenia stanu faktycznego w sprawie.

Za wiarygodne Sąd uznał także zeznania świadków J. P. (2), R. P., A. B. (2), M. N., M. S. i K. H., choć ich zeznania w przeważającej mierze nie miały większego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem osoby te nie były bezpośrednimi świadkami inkryminowanych wypadków. Natomiast ich rzeczowe i koherentne relacje przysłużyły się ostatecznie do wykrycia sprawców czynu wskazanego w punkcie I aktu oskarżenia. J. P. (2) to pracownik ochrony, który przybył na miejsce zdarzenia, R. P. to klient sklepu, który widział oddalające się w stronę stacji (...) postacie, zaś A. B. (1) to ekspedientka, która obsługiwała P. S. w czasie pierwszego jego pobytu w sklepie stanowiącego swoisty „rekonesans” przed napadem. Zeznania M. S. i K. H. miały z kolei wyłącznie na celu ustalenie, że osobą, której wizerunek utrwalono na zapisie nagrania monitoringu, jest P. S. Wreszcie zeznania M. N., która w inkryminowanym okresie była konkubiną P. S., potwierdziły przede wszystkim fakt, że drugą osobą, której wizerunek utrwalono na zapisie nagrania monitoringu, jest właśnie oskarżony S. M.

Niewielkie znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miały konkretne i precyzyjne zeznania świadka K. K. (1), tj. właściciela sklepu (...), w którym doszło do przedmiotowych przestępstw, albowiem nie był on naocznym obserwatorem żadnego z czynów objętych aktem oskarżenia i nie miał o nich żadnej wiedzy. Jedyną okolicznością podawaną przez świadka, którą Sąd wykorzystał w toku ustalenia stanu faktycznego było potwierdzenie, iż przedmiotem zaboru przez sprawców rozboju była kwota 5000 zł, co świadek ustalił na podstawie rozliczenia kasy. Powyższa kwota była jednocześnie zbieżna z wyjaśnieniami składanymi przez oskarżonego S. M. na rozprawie głównej, czy zeznaniami świadka P. S.

Natomiast zeznania świadka A. M. (1) i A. M. (2), aczkolwiek nie ma podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności, nie wnoszą jednak do sprawy takich okoliczności, które dałyby podstawę do dokonywania na ich podstawie jakichkolwiek ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd dał również wiarę opinii z zakresu balistyki, gdyż została ona sporządzona w sposób rzetelny, przez osobę posiadającą specjalistyczną wiedzę oraz zawiera jasno sformułowane wnioski, które nie były kwestionowane przez strony. Wnioski końcowe w/w opinii biegłego pozwoliły Sądowi na ustalenie w szczególności, że pistolet pneumatyczny A. kaliber 6 mm, produkcji t., którym posługiwał się w trakcie inkryminowanych wypadków oskarżony S. M., nie stanowi broni palnej, a na jego posiadanie nie jest wymagane pozwolenie i nie stanowi on broni pneumatycznej podlegającej rejestracji.

Sąd nie znalazł także podstaw do odmówienia wiarygodności opinii sądowo – psychiatrycznej i sądowo – psychologicznych, albowiem zostały one poprzedzone wnikliwymi badaniami, były jasne, zupełne, a tok rozumowania biegłych logiczny i zrozumiały. Nadto szczegółowo odpowiadały one na pytania zawarte w tezach dowodowych, dlatego też na ich podstawie Sąd poczynił ustalenia odnośnie stanu psychicznego oskarżonego w inkryminowanym czasie, jak i w toku postępowania sądowego, jak również w kwestii wiarygodności zeznań świadków P. S. i K. K. (2) z psychologicznego punktu widzenia.

Sąd nie dopatrzyl się żadnych sprzeczności w omawianych opiniach , ani nierzetelności, czy też braku obiektywizmu , a tylko w takim wypadku zachodziłaby konieczność zasięgnięcia opinii innych biegłych w omawianym zakresie .

Należy także uznać za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy treść pozostałych zebranych w sprawie dokumentów , z których Sąd przeprowadził dowód , albowiem nie zachodziły żadne okoliczności dające podstawę do zakwestionowania ich prawdziwości . Dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby , zgodnie z wymogami formalnymi , a ich treść nie budziła wątpliwości i korespondowała z osobowymi źródłami dowodowymi , jak również nie była na żadnym etapie postępowania kwestionowana przez strony . Sąd z urzędu również nie znalazł podstaw do zakwestionowania ich prawdziwości i rzetelności .

Analizując całokształt materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania , iż wyjaśnienia oskarżonego S. M. złożone w toku rozprawy głównej są w przeważającej mierze zgodne z rzeczywistym przebiegiem inkryminowanych wydarzeń . W opinii Sądu w wyjaśnieniach tych oskarżony szczerze przyznał się do winy oraz w sposób dokładny i szczegółowy opisał przebieg czynności jakie podjął on na miejscu zdarzenia , dopełniając zachowanie współoskarżonych , działając w ten sposób na szkodę V. A. , a okoliczności te znajdują odzwierciedlenie przede wszystkim w zeznaniach w/w pokrzywdzonego , jak również zeznaniach świadków P. S. i K. K. (2) , czy zapisie monitoringu . Zdaniem Sądu w/w wyjaśnienia oskarżonego są jednoznaczne , logiczne oraz tworzą całość , zgodną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniemi wiedzy i doświadczenia życiowego , jak i z pozostałym materiałem dowodowym . Tym samym nie budzą żadnych wątpliwości Sądu i w pełni zasługiwały one na przyznanie im waloru wiarygodności . Sąd z dużą ostrożnością podszedł natomiast do treści wyjaśnień oskarżonego S. M. w zakresie motywów , jakie skłoniły go do tego , aby wziąć udział w przedmiotowym rozboju . Sąd zważył , iż wyjaśnienia oskarżonego w części motywacyjnej przestępnego zachowania są wykrętne , nieprzekonywające , bo nie znajdują jakiegokolwiek potwierdzenia w zebranych dowodach i bez wątpienia mają stanowić wyłącznie usprawiedliwienie niewłaściwego zachowania oskarżonego w celu umniejszenia stopnia jego zawinienia , w sytuacji unaocznienia mu , w trakcie posiedzenia aresztowego , rodzaju i rozmiaru konsekwencji prawnych jego zachowania w dniu 29 listopada 2017 r.

Reasumując wyniki postępowania dowodowego Sąd uznał , że zebrany materiał dowodowy , oceniony w przedstawiony powyżej sposób , pozwolił na przyjęcie , że zarówno sprawstwo , jak i wina oskarżonego S. M. nie budzą jakichkolwiek wątpliwości .

Odpowiedzialności karnej za czyn z art. 280 § 1 k.k. podlega ten , kto kradnie , używając przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności , za co grozi kara pozbawienia wolności od lat 2 do 12.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie , jak i literaturze poglądem , warunkiem przypisania sprawstwa przestępstwa rozboju jest stwierdzenie , że podmiot działał z zamiarem zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia (powziętym nie później niż w trakcie rozpoczęcia stosowania przemocy - przez przemoc wobec osoby należy rozumieć zastosowanie bezpośredniej przemocy fizycznej skierowanej na ciało człowieka w celu uniemożliwienia lub pokonania oporu , aby następnie dokonać kradzież (np. bicie , kopanie , duszenie, obezwładnienie i związanie itp.) i że chcąc ten cel osiągnąć , stosował określone w art. 280 § 1 k.k. środki zmierzające do doprowadzenia do stanu nieprzytomności , bądź bezbronności posiadacza rzeczy. Między zamachem skierowanym na osobę w rozumieniu art. 280 § 1 k.k. , a zaborem mienia musi zatem istnieć ścisły i bezpośredni związek . Ten ścisły związek między dwoma elementami działania skierowanego przeciwko różnym dobrom (zamach na osobę , zamach na mienie) polega na tym , że zamach na człowieka jest tu jedynie środkiem do realizacji głównego celu, jakim jest zabór mienia . Środek ten sprawca stosuje po to , aby dokonać zaboru mienia (por. : m.in. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 23 marca 1995 r. w sprawie II Akkr 66/95 opubl. OSA 1996/4/16, czy Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 13 października 1992 r. w sprawie II Akkr 196/92 opubl. KZS 1992/11/4, Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 22 sierpnia 1991 r. w sprawie II Akkr 79/91 opubl. KZS 1991/9/5, Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 24 stycznia 1991 r. w sprawie II Akkr 11/90 opubl. KZS 1991/2/ 5, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 maja 1987 r. w sprawie I KR 135/87 opubl. OSNPG 1988/10/103, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 kwietnia 1987 r. w sprawie I KR 109/87 opubl. OSNPG 1988/4/ 41, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 02 maja 1983 r. w sprawie II KR 83/83 opubl. KZS 1997/8/106, Sąd Najwyższy w

wyroku z dnia 05 maja 1982 r. w sprawie IV KR 72/82 opubl. OSNPG 1983/4/42, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 sierpnia 1975 r. w sprawie V KR 120/75 opubl. OSNKW 1975/12/163, Sąd Najwyższy w wyroku 7 sędziów z dnia 13 sierpnia 1974 r. w sprawie VI KR 37/74 opubl. OSNKW 1974/11/199, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 listopada 1972 r. w sprawie Rw 1161/72 opubl. OSNKW 1973/2-3/40, czy wreszcie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 lutego 1972 r. w sprawie Rw 87/72 opubl. OSP 1973/7/165).

Z kolei współsprawstwo zachodzi wówczas, gdy dwie lub więcej osób działa w porozumieniu, którego treścią jest wspólne popełnienie czynu zabronionego. Uprzednia zmowa nie stanowi warunku koniecznego współsprawstwa. Wystarczy porozumienie osiągnięte najpóźniej w trakcie wykonywania czynu wspólnymi siłami i świadome współdziałanie sprawców w realizacji znamion przestępstwa (por.: m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 lutego 1994 r., II AKr 271/93, KZS 1994/4/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15 czerwca 2000 r., II AKa 70/00, P i P 2001/5/24, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1978 r., I KR 120/78, OSNKW 1978/10/110, czy z dnia 22 grudnia 1987 r., IV KR 412/87, OSNPG 1988/12/1230). Jego forma jest dowolna, może ono być wyraźne lub dorozumiane. Istotne jest tylko to, że ma miejsce akceptacja wspólnego popełnienia przestępstwa (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2011 r., III KK 208/11, niepubl., LEX nr 1119511). Podkreślenia wymaga, że dla zaistnienia współsprawstwa nie jest konieczne, żeby każdy z współsprawców wypełnił swoim zachowaniem wszystkie znamiona danego przestępstwa np. w wypadku rozboju używał lub groził użyciem przemocy, czy w inny sposób doprowadzał pokrzywdzonego do stanu bezbronności. Wystarczy bowiem obiektywne współdziałanie w samym dokonaniu, w ramach podziału ról, jeżeli każdy z współdziałających obejmuje swoim zamiarem cały zespół przedmiotowych znamion przestępstwa przedsięwzięcia.

Natomiast art. 217 § 1 k.k. stanowi, iż kto uderza człowieka lub w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Naruszeniem nietykalności cielesnej są wszystkie czynności oddziałujące na ciało innej osoby, które nie są przez nią akceptowane. Naruszenie nietykalności cielesnej nie musi łączyć się z powstaniem obrażeń, jednakże musi mieć ono wymiar fizyczny. Naruszenie nietykalności cielesnej nie musi łączyć się z wywołaniem bólu, jednakże musi być ono fizyczne, tzn. atak musi napotkać ciało pokrzywdzonego, z tym że dla dokonania przestępstwa jest rzeczą obojętną, czy sprawca dotyka ofiary fizycznie. Oczywiście zazwyczaj zachowanie sprawcy polega na bezpośrednim działaniu na ciało innej osoby, głównie przez uderzenie (ale także m.in. uszczyplenie, ukłucie, targanie za włosy, kopnięcie, polanie wodą), jednak możliwe jest również tzw. działanie pośrednie, a mianowicie oddziaływanie środkami psychicznymi, o ile działa się przez to na ciało (np. nastraszenie kogoś, kto cofa się i uderza o ścianę). Naruszenie nietykalności cielesnej jest przestępstwem umyślnym, przy czym można je popełnić działając bądź to z zamiarem bezpośrednim, bądź to z ewentualnym. Sprawcą tego występkę jest zatem zarówno ten, kto intencjonalnie chce naruszyć nietykalność cielesną, jak i ten, kto przewidując, że jego zachowanie może nie być akceptowane przez pokrzywdzonego, godzi się na to.

Przekładając powyższe rozważania na realia rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, iż nie budziło wątpliwości Sądu, że oskarżony S. M., działając wspólnie z P. S. oraz K. K. (2), dopuścił się popełnienia czynu określonego w art. 280 § 1 k.k., albowiem dokonał kradzieży mienia w postaci pieniędzy w kwocie 5000 zł, działając na szkodę pokrzywdzonych V. A. i K. K. (1), gdzie w ramach przyjętego podziału ról oskarżony S. M. groził V. A. użyciem przemocy przy zastosowaniu przedmiotu w postaci pistoletu pneumatycznego A. kaliber 6 mm, produkcji t., czym w konsekwencji oskarżeni doprowadzili pokrzywdzonego do stanu bezbronności, pozwalającego na swobodny zabór w/w mienia. Dodatkowo stan bezbronności pokrzywdzonego był również wynikiem konkretnego układu okoliczności faktycznych, tj. wielości napastników, gdzie sama obecność P. S. (przy braku stosowania przez niego groźby użycia przemocy) oraz jego zachowania na miejscu zdarzenia sprawiły, że pokrzywdzony miał znacznie ograniczoną możliwość psychiczną i fizyczną przeciwdziałania zaborowi należących do niego rzeczy, gdyż sprawcy przewagą liczebną paraliżowali jego wolę oporu (vide: m.in. wyrok 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 1989 r., V KRN 99/89, OSNKW 1989, nr 7-12, poz. 4, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2012 r., III KK 148/12 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 września 2016 r., II AKa 214/16, opubl. (...) LEX nr 2171232). Wreszcie K. K. (2) stał na zewnątrz sklepu na tzw. czatach pilnując, żeby nikt w tym czasie nie wszedł do sklepu.

Reasumując powyższe S. M. , K. K. (2) i P. S. byli obecni na miejscu zdarzenia , widzieli co się dzieje i akceptowali działania podejmowane w celu przywłaszczenia rzeczy , dzielili zatem zamiar dokonania rozboju i połączyli swoje działania w tym kierunku , dopuszczając się go razem , niejako wspólnymi siłami , a ich zachowania dopełniały się.

Jednocześnie , w ocenie Sądu , zebrane w sprawie dowody bezspornie wskazują na zamiar bezpośredni działania oskarżonego . Dla stwierdzenia istnienia u sprawcy zamiaru bezpośredniego konieczne jest określenie , czy sprawca miał świadomość okoliczności należących do charakterystyki czynu zabronionego w momencie podejmowania decyzji dotyczącej zachowania się w określony sposób (por. : wyrok SN z 12.1.2011 r., III KK 230/10, Prok. i Pr. - wkł. 2011, Nr 7-8, poz. 7; wyrok. SA we W. z 17.11.2010 r., II AKA 310/10, Prok. i Pr. - wkł. 2011, Nr 7-8, poz. 23; wyrok. SA w K. z 5.3.2014 r., II AKA 9/14, L.). W niniejszej sprawie przede wszystkim treść wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie głównej , bez cienia jakichkolwiek wątpliwości wskazuje , że miał on zamiar dokonania występku z art. 280 § 1 k.k. wspólnie z K. K. (2) i P. S. i z pełną świadomością realizował jego znamiona .

Następnie po tym , jak V. A. włożył do torby wszystkie pieniądze z kasy sklepu (...) w łącznej kwocie 5000 zł S. M. zażądał od V. A., aby ten oddał mu zegarek z ręki . Gdy ten odmówił , S. M. uderzył V. A. trzymaną w rękę bronią pneumatyczną w lewą część twarzy . Oskarżony działał przy tym bezspornie w zamiarze bezpośrednim chcąc naruszyć nietykalność cielesną pokrzywdzonego .

Tym samym Sąd podzielił kwalifikację prawną czynów przyjętą w akcie oskarżenia przez Urząd Prokuratorski .

Jednocześnie wskazać należy , iż aby przypisać winę sprawcy musi on być zdatny do jej przypisania , co uwarunkowane jest jego dojrzałością (art. 10 k.k.) oraz poczytalnością (art. 31 k.k.) , możliwością rozpoznania bezprawności czynu (art. 30 k.k.) , możliwością rozpoznania , że nie zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność lub winę (art. 29 k.k.) i ustaleniem , że w konkretnej sytuacji zachodziła wymagalność zgodnego z prawem zachowania (zob. J. Majewski, P. Kardas, O dwóch znaczeniach winy w prawie karnym, PiP 1993, nr 10, s. 77) . Oskarżony był w momencie popełnienia czynów w wieku pozwalającym na poniesienie odpowiedzialności karnej, był poczytalny , co potwierdza opinia sądowo – psychiatryczna sporządzona na potrzeby niniejszej sprawy i jednocześnie nie zachodziły żadne inne okoliczności , które mogłyby wyłączyć jego winę .

Reasumując wyniki postępowania dowodowego Sąd wymierzył oskarżonemu S. M. karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 k.k. Należy zaznaczyć , że w przypadku tego czynu Sąd mógł wymierzyć karę od 2 do 12 lat pozbawienia wolności . W tej sytuacji orzeczona kara w w/w wysokości nie może zostać uznana za nadmiernie surową , albowiem nieznacznie przekracza dolną ustawową granicę kary , jaką Sąd mógł wymierzyć . Podobnie rzecz ma się z karą 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną za występki z art. 217 § 1 k.k. , gdzie górna granica kary wynosi 12 miesięcy pozbawienia wolności .

Przy określaniu wymiaru kar jednostkowych Sąd kierował się wskazanymi w art. 53 k.k. dyrektywami wymiaru kary , biorąc pod uwagę cele kary w zakresie jej społecznego oddziaływania oraz cele wychowawcze i zapobiegawcze , które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego . W szczególności Sąd uwzględnił rodzaj i charakter naruszonych dóbr prawnych (zdrowie , wolność , nietykalność cielesna i mienie) , a także stopień winy oskarżonego , zwłaszcza pobudki i sposób działania („główna” rola w przestępstwie , użycie pistoletu pneumatycznego A. oraz kominiarek , współdziałanie na terenie sklepu z P. S.) , stopień społecznej szkodliwości czynów , ich następstwa (wartość przywłaszczonego mienia wynosiła 5000 zł) . Dodatkowo zważyć należy z jednej strony , iż oskarżony dokonał zarzucanych mu przestępstw nie mając racjonalnego powodu , który w najmniejszym stopniu mógłby usprawiedliwić jego zachowanie . Z drugiej zaś strony wskazać należy , iż oskarżony z uwagi na jego poziom intelektualny , zdolności percepcyjne i stan wiedzy nie mógł mieć najmniejszych trudności z rozpoznaniem znaczenia czynów i niewłaściwości swego zachowania . Nadto , zdaniem Sądu , oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim i to przemyślanym jeżeli chodzi o czyn z art. 280 § 1 k.k. (dolus premeditatus) . Podkreślenia wymaga również fakt , iż oskarżonego w chwili popełnienia czynu z art. 217 § 1 k.k. cechowała niezwykła łatwość podejmowania i realizowania zamiaru popełnienia przestępstwa . Sąd orzekający podziela wyrażony przez Sąd Najwyższy pogląd , iż taka łatwość w podejmowaniu i realizowaniu zamiaru popełnienia przestępstwa może świadczyć o niebezpiecznych cechach osobowości sprawcy ,

powiększając jego winę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.05. 1975 r. , w sprawie VI KRN 7/750) . Jako okoliczność obciążającą Sąd poczytał oskarżonemu również dokonanie przestępstw pod wpływem alkoholu , gdzie ujemne działanie alkoholu na organizm ludzki jest znane każdemu dorosłemu i w pełni poczytalnemu człowiekowi . A okoliczności , że wypicie alkoholu spowodowało u oskarżonego wyolbrzymienie błahych pobudek , rozluźnienie hamulców moralnych , zwiększenie zuchwalstwa i zmniejszenie obawy przed odpowiedzialnością za popełnione przestępstwa , nie tylko nie można uznać za przesłankę wyłączającą umyślność jego działania , ale również nie można jej traktować nawet jako okoliczności mającej łagodzić stopień winy . Odwrotnie , popełnienie przestępstwa pod wpływem alkoholu , właśnie ze względu na świadomość ujemnego działania na organizm ludzki tego typu używki , wpływa na zwiększenie stopnia zawinienia sprawcy . Dodatkowo na niekorzyść oskarżonego Sąd przyjął uprzednią karalność za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i to po niespełna 1,5 roku od wydania wyroku w w/w sprawie , w trakcie trwania okresu próby na który warunkowo zawieszono orzeczoną tam karę pozbawienia wolności . Popełnienie przez oskarżonego S. M. w tych warunkach świadczy niezbicie o tym , że oskarżony nie wyciągnął absolutnie żadnych wniosków z orzeczonej wówczas kary , która nie skłoniła go do refleksji nad własnym postępowaniem , nie wymusiła przestrzegania przepisów prawa i co najważniejsze również świadczy o braku chęci zmiany postępowania i nikłych efektach procesu jego resocjalizacji . W ocenie Sądu jest to poważna okoliczność obciążająca (por : wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 20 czerwca 2013 r. w sprawie IX Ka 174/13, LEX nr 1717678; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2007 r. w sprawie III KK 237/07, OSNwSK 2007/1/2257; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 9 sierpnia 2013 r. w sprawie II AKa 227/13, LEX nr 1366153; wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 2 sierpnia 2013 r. w sprawie IX Ka 846/13, LEX nr 1717771; wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 7 sierpnia 2013 r. w sprawie VII Ka 650/13, LEX nr 1715884; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 maja 2015 r. w sprawie II AKa 97/15, LEX nr 1768706; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 9 kwietnia 2015 r. w sprawie II AKa 81/15, LEX nr 1953159) . Zdaniem Sądu oskarżony jest sprawcą niepoprawnym i lekceważącym porządek prawny , a dotychczasowa kara nie spełniła względem niego żadnych celów wychowawczych i zapobiegawczych . Orzeczone wobec oskarżonego w tym postępowaniu kary pozbawienia wolności za zarzucane mu występki mają dodatkowo kształtować w świadomości potencjalnych sprawców przekonanie o konieczności przestrzegania naruszonych norm prawnych , nieopłacalności tego rodzaju zachowań , nieuchronności kary oraz wskazywać , iż państwo stanowczo reaguje na każde naruszenie norm sankcjonowanych . Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął natomiast przyznanie się do winy przez oskarżonego S. M. w toku postępowania jurysdykcyjnego , choć tej okoliczności nie sposób przecenić w sytuacji , kiedy już w trakcie śledztwa sprawstwo oskarżonego było w sposób jednoznaczny udowodnione . Mając zatem na względzie aspekt społeczny , postawę oskarżonego , jak i skuteczne nań oddziaływanie , a także z uwagi na przewagę opisanych wyżej okoliczności obciążających w stosunku do jedynej okoliczności łagodzącej należało zatem orzec jednostkowe kary pozbawienia wolności w wysokościach jak powyżej .

Następnie Sąd połączył wymierzone oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności , mając na uwadze ukształtowany w orzecznictwie pogląd , iż wymiar kary łącznej jest działalnością racjonalną polegającą na oznaczeniu kary w oparciu o zwykłe dyrektywy karania: słuszności i celowości , wyrażone przez związek podmiotowo-przedmiotowy i czasowy zachodzący między realnie zbiegającymi się przestępstwami . O granicach kary łącznej decyduje ścisłość tego związku , tj. stopień związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się realnie przestępstw . W aspekcie przedmiotowym związek przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych czynów jak tożsamość pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi , gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę) , rodzaj naruszonych dóbr prawnych (im bardziej zbliżone dobra , tym większa bliskość przestępstw , zatem największa przy tożsamości dóbr) , sposób działania sprawcy , bliskość czasowa poszczególnych przestępstw itd. W aspekcie podmiotowym chodzi o motyw lub pobudki , jakimi kierował się sprawca , podobieństwo rodzajów i formy winy , zamiarów itd. (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1983 r. w sprawie IV KR 213/83, OSNKW 1984/5-6/65, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 lutego 2012 r. w sprawie II Aka 10/12, KZS 2012/3/41, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 08 lutego 2011 r. w sprawie II Aka 14/11, KZS 2011/5/43, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie II Aka 241/11, KZS 2012/2/34, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 listopada 2010 r. w sprawie II Aka 144/10, KZS 2011/1/63, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie II Aka 230/09, KZS 2010/2/37, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 października 2009 r. w sprawie II Aka 189/09, KZS

2009/12/57, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 marca 2007 r. w sprawie II Aka 44/07, KZS 2007/4/27, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 czerwca 2002 r. w sprawie II Aka 138/02, KZS 2002/7-8/41, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 września 2011 r. w sprawie II Aka 372/11, KZS 2012/1/45, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 maja 2011 r. w sprawie II Aka 168/11, PiP 2012/4/24, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie II Aka 198/08, KZS 2009/9/61, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 listopada 2008 r. w sprawie II Aka 178/08, KZS 2009/6/78, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 03 lipca 2008 r. w sprawie II Aka 93/08, KZS 2009/5/57, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001 r. w sprawie II Aka 154/01, KZS 2002/5/62, czy wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 09 maja 2001 r. w sprawie II Aka 63/01, KZS 2002/9/25) . Podkreślenia jednak wymaga , iż w orzecznictwie od dawna dominuje przekonanie , że zasada pełnej absorpcji kar przy wymierzaniu kary łącznej winna być stosowana w wyjątkowych i nietypowych sytuacjach , gdzie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami zachodzi zupełnie bliski związek podmiotowy i przedmiotowy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997 r. w sprawie II Aka 321/96, PiP 1997/7-8/19, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 czerwca 2010 r. w sprawie II Aka 100/10, KZS 2010/10/16, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 maja 2008 r. w sprawie II Aka 129/08, KZS 2008/9/48, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie II Aka 98/08, KZS 2008/12/47) . Trzeba przy tym jednocześnie pamiętać , że istotne znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary , w znaczeniu prewencji ogólnej i szczególnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 07 maja 2009 r. w sprawie II Aka 104/09, PiP 2010/2/3).

Mając zatem każdy ze wskazanych powyżej względów w odpowiednim zakresie na uwadze , Sąd połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone oskarżonemu opierając się na zasadzie asperacji , mając na uwadze z jednej strony zwartość czasową czynów , tożsamość osoby pokrzywdzonego , a z drugiej strony odmienny sposób działania oskarżonego i różnorodność naruszonych przepisów prawnych . I tak oscylując w granicach od najwyższej z wymierzonych jednostkowych kar pozbawienia wolności względem S. M. , tj. od 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności do sumy kar , tj. 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności Sąd orzekł karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności . Zdaniem Sądu tak wymierzona oskarżonemu kara łączna jest odpowiednią reakcją karną na jego zachowanie , adekwatną do popełnionych przez oskarżonego czynów i zagwarantuje ona spełnienie celów kary , zarówno w odniesieniu do prewencji szczególnej , jak i ogólnej.

Mając na uwadze fakt , iż postępowanie karne ma służyć nie tylko wykryciu i ukaraniu sprawcy , ale również zadośćuczynieniu pokrzywdzonemu , Sąd zasądził od oskarżonego rzecz pokrzywdzonego K. K. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej czynem z art. 280 § 1 k.k. w całości . W przypadku wyrządzenia szkody przez współsprawców przestępstwa zastosowanie mieć będzie art. 441 § 1 k.c. , w świetle którego jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym , ich odpowiedzialność jest solidarna . Jednocześnie , wobec wcześniejszego rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia szkody w stosunku do P. S. , Sąd w punkcie IV wyroku uznał , że obowiązek zapłaty przez oskarżonego S. M. jest solidarny z obowiązkiem zapłaty orzeczonym w stosunku do oskarżonego P. S. w punkcie II wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II Wydziału Karnego z dnia 03 sierpnia 2018 r. w sprawie II K 679/18 .

W punkcie V wyroku na poczet orzeczonej w stosunku do oskarżonego S. M. łącznej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres tymczasowego aresztowania w sprawie począwszy od dnia 02 września 2018 r. , od godziny 17:50 .

Ponadto na podstawie wskazanych w wyroku przepisów Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu , obciążając nimi oskarżonego , albowiem biorąc pod uwagę jego sytuację rodzinną (oskarżony nie posiada nikogo na utrzymaniu) i majątkową Sąd uznał , iż nie zachodzą przesłanki uzasadniające zwolnienie go od obowiązku uiszczenia tychże należności na rzecz Skarbu Państwa , które oskarżony będzie w stanie uiścić jeśli nie jednorazowo , to bezspornie po rozłożeniu ich na stosowne raty .

SSR Beata Studzińska

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...);

3. (...).

G. , dnia 04 października 2019 r. SSR Beata Studzińska